

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET FERTUR NIVUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XVII. ÉVF. 1916. 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LÉGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda r. s

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCLESIAM ANGELOS ET SACERDOTES QUI FRUMENTUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PAVI FILIUS. ECCE AGNUS DEI

Központi oltáregyesületi érem.

*Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda.
Budapest IX., Üllői-ut 77.*

Egy darab ára háborús fémből 0.90 korona.
" " " oxidált kivitelben 2.80 "

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégibb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

ÖRÖKIADÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: Benedictus, qui venit. — *Német István*: Alakítsunk Oltáregyesületeket! — *Blaskó Mária*: Kárcolat. — A fájdalmas Szűz Anyához. — *Zachratka Zádor József*: Krisztus áldozata. — *Molnár Sándor*: A mi csodás lelki eledelünk. — *Beatrix*: Tükördarabok. — *S. J.*: Ima a csütörtök éjféli szentségimádásra. — *Gáspár János*: Vigasztalódás. — *Irodalom*: *F. J.*: *Szentmihályi József*: Csanád leánya, Búzavirág. — *Oltáregyleti élet*. — *Kimutatás*.

Benedictus, qui venit . . .

Már augusztus havában kelt szárnyra a hír, hogy dr. Mészáros János m. kir. udvari és várplébánost, a Szent Jobb órét dr. Csernoch János bibornok-hercegprimás Kánter Károly prelátus-kanonok, országos igazgató mellé a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület *ügyvezető* igazgatójává nevezte ki. Országos igazgatónak továbbra is Kánter prelátus marad.

Mire dr. Mészáros kineveztetését közzé tehetjük, már kapunyitás ideje lesz: nyílik az oltáregyesületi ház kapuja és sűrű rajokban tódulnak feléje az Oltáregyesület szorgalmas méhei és fáradhatatlan hangyái. E kapu mostan nekünk diadalkapunak tetszik, melyet dr. Mészáros előtt hozsannát énekelve tárunk ki és a kapu fölé szeretettel rójuk üdvözetünket: Isten hozott!

Dr. Mészáros Kánter prelátus, országos igazgatónak nem csupán várplébánosi méltóságában utóda, de nobilis gondolkodásában és nemes érzésében és lelkületében is alteregója. Azon előkelő atmoszféra, melyben eddig mint pedagógus, most mint m. kir. udvari és várplébános él, egyéni és társadalmi súlya és fényes kvalitásai egyfelől, másfelől az ő puritán egyszerűsége és alázatossága és mindenekfölött az Eucharisztia iránt való gyöngéd és őszinte devóciója predestinálni látszott őt a Budapesti Központi Országos Oltáregyesület administratív igazgatói tisztségére. Csak

köszönni tudjuk Istennek, hogy az Oltáregyesület kormányrúdjá az ő tiszteletreméltó kezeibe jutott. Midőn pedig kineveztetését közhírré tesszük, virágvasárnapi hangulatban, élénk hozsannával lengetjük feléje pálmánkat és hajtjuk le előtte zászlóinkat.

Benedictus, qui venit in nomine Domini!

Dr. Mészáros János 1873. március 23-án született Érsekujvárt. Pappá szenteltetett 1895. október 8-án, mely után segédlelkész lett Dunaszentpálon. 1896-ban gróf Zichy Gézánál nevelő és egyszersmind a pozsonyi főreáliskola hittanára lesz. 1903-tól 1916-ig Frigyes kir. herceg tábornagy fiát, Albrecht kir. herceget nevelte. 1910-ben a budapesti szentszék tanácsosává, legutóbb pedig m. kir. udvari és várplébánossá neveztetett ki.

Alakítsunk Oltáregyesületeket!

HOLYÓIRATUNK utolsó száma a bíbornok-herceggprimás 1914. évi IV. körleveléből kiszakít néhány sort, mely a bíboros főpásztor azon óhaját tartalmazza, hogy az Oltáregyesületet lehetőleg minden plébánián megalakítsák a lelkipásztorok.

Jó és üdvös gondolat, hogy az Örökimádás lapjai nem hagyják feledésbe jutni e szent ügyet, sőt épen most, a világháború idején újból ráterelik figyelmünket. Ha valamikor, akkor épen napjainkban és a ránk következő időkben van szükségünk a szentségi Jézus áldásaira és kegyelmeire.

E fájdalmasan hosszú világháború nagy megpróbáltatásnak vetette alá a lelkeket és sok bűnveszedelmet idézett föl itthon és a fronton egyaránt. A rendkívüli állapotok rendkívüli lelki erőt kívánnak. Kiben a hitélet gyenge és gondozatlan volt, az nem állta meg helyét, azt a bűnveszély magával ragadta. Általános a panasz és aggodalom, hogy minél tovább tart e rettenetes háború, annál több lélek szenved kárt hitében és erkölcsében úgy a fronton, mint idehaza.

A puszta sopánkodás azonban itt sem segít. A háborúsülte bűnveszedelmeket sincs módunkban megszüntetni. Egyet azonban tehetünk és ezt tegyük meg: hozzuk közelebb a híveket a szentségi Jézushoz, ezzel bensőségebb hitülethez és több lelki erőhöz juttatjuk őket. E nemes célunkat pedig leghathatósabbán az oltáregyesületek terjesztésével és gondos fölkarolásával érhetjük el.

Sokan megértették már ezt édes hazánkban. Megtaláljuk az Oltáregyesületeket városon és falun egyaránt. S akinek szerencséje volt egy jól vezetett Oltáregyesület működését látni, az tapasztalhatta az Oltáriszentségben lakó Üdvözítő isteni erejét nem csak a tagok, hanem közvetve az egész község hitéletén is.

S ez nagyon természetes; hisz az Oltáriszentségben jelenlevő Krisztus nem más, mint maga a folyton köztünk lakó és működő személyes Isten. Értünk lakik köztünk. Életünk segítsége akar lenni. Hatalmas isteni erejét lelkünkbe akarja átárasztani, hogy az Ő erejétől megerősödve hozzánk méltó emberi életet élhessünk, melyre Ő adott példát 33 éves földi életében. Gyarló emberi erőből gyarló élet, de krisztusi erőből krisztusi élet fakad, mely állhatatos marad a jóban a megpróbáltatások és kísértések idején is.

Erre a krisztusi erőre, a szentségi Jézus különös segítségére van korunkban mindnyájunknak nagy szüksége. Azért fölötte kívánatos, hogy az Oltáregyesület minél több helyen megalakítva és működésben legyen. Ennél eredményesebb eszközt keresve sem találhatunk azon fontos cél elérésére, hogy az itthon elcsüggedt és megtévedett lelkek a jó útra visszatérjenek, de főképen majd a hazatérő harcosaink kifáradt, elernyed, sokban megmátelyezett, avagy elfásult és eldurvult lelkei fölfrissülhessenek, új erőre kapjanak, hitükben, erkölcsükben megújuljanak.

Kétségtelen, hogy hazatérő harcosaink fokozottabb és bensőségebb lelki gondozást kívánnak, legalább is erre nagy szükségük lesz. S e fokozottabb lelki gondozás egyik legkönnyebb s emellett hathatós lelki eszköze épen az Oltáregyesületek működése. A tapasztalat is emellett szól. Az Oltáregyesület beválik városon, beválik falun. Való ez férfiak, való ez nőknek. S e mellett nem teher sem a papnak, sem a hívőnek.

Nem merő állítás ez. Tapasztalatból mondhatjuk el mindezt.

Első sorban is a férfiak érdekében tartjuk kívánatosnak és szükségesnek, hogy az Oltáregyesületet minél több helyen megalakítsák és vezessék. Ebbe az egyesületbe a férfiak is szívesen beállanak és örömmel részt vesznek a társulati ájtatosságon. Ennek is megvan az oka. Átlag a férfiember nem szereti az olyan hitbuzgalmi társulatot, amely napi imakötelezettséggel jár. Az Oltáregyesület napi imát nem kíván. Teljesen elég, ha valaki résztvesz a havi közös imádási órán, mely rendszerint a hó második vasárnapjának délutánján van. Aki ebben akadályozva van, kötelességét magányosan is teljesítheti a hónap bármelyik napjának bármelyik órájában. Ennyit egy férfiú is szívesen teljesíthet és teljesít is másodsorban azért, mert a férfiú lelke is kívánja és keresi a tartalmas, bensőséges és fölemelő áhitatgyakorlatot. S ezt meg-

találja a jól vezetett közös imádási órában, hisz az oly megragadó, bensőséges és lélekemelő. Tapasztalásból mondhatjuk.

Egy község jut eszünkbe, falusi község. A közös imádási óra második vasárnap a litániaidőben van. Ott van mindenki, aki ott lehet. Szépen földiszíttett oltárra égő gyertyák közé kiteszi a pap trónusára a szentségi Krisztust. Fölbúg az orgona szava. A nép térdre hullva éneken imádja, köszönti Istenét, Megváltóját. A pap fölmelegszik a szószekekre. Nyolc-tíz percig szól meleg, lelkes szavakkal az Oltáriszentségben lakó Jézusról, legdrágább kincsünkről, mindenünkről. A hívek szíve fölmelegszik, megindul, közelebb jut Jézusához, alkalmassá válik az imádság végzéséhez. Most a pap is letérdel, előveszi az «Örökimádás» imakönyv egyik alkalomszerű óráját, vagy részletét. Aztán hangosan előimádkozik néhány percig. Majd néhány verset énekelnek. S így föl váltva ima és ének közt eltöltenek egy fél órát az imaórából. Majd lejő az oltárhoz a pap, végzi a litániát, előimádkozza a Vezérkönyvben előírt megkérleléseket, majd ének és szentségeltételi ájtatosság mellett befejezik az imaórát.

Ez az imádási mód az egyszerű lelkekre is fölemelő. Nem fárasztó a papra, nem unalmas a hívőre. Ez az ájtatosság foglalkoztatja a lelket, leköti figyelmét, közelebb viszi Istenéhez, nemesíti az egész embert: gondolatát, érzelmét, elhatározását, törekvését. És mert ezt mindenki végezheti, sokan beállnak az Oltáregyesületbe férfiak és nők egyaránt s aki nincs is bent a társulatban, az is örömmel vesz részt az ájtatosságon s így ő is érzi az Oltáregyesület üdvös hatását.

Tapasztalatból mondhatjuk azt is, hogy a szabadságot katonák lelki meghatottságukban könnyes szemmel voltak jelen a közös imaórán s többen azonnal jelentkeztek tagnak, hogy az Úr Jézus áldása és kegyelme annál inkább velük legyen a harctéren is, vagy mint az egyik mondta: legalább mint Oltáregyleti tag halok meg s ez is nagy vigasztalás.

Nagy lelki kincsre találnak katonáink, ha szerencsésen hazatérve fáradt lelkük az Oltáregyesület hatása alatt fölfrissülhet. Már e szempontból is legyünk rajta, hogy az Oltáregyesület minél több helyen megalakuljon.

Az «Örökimádás» olvasóihoz fordulok: terjesszük az Oltáregyesületet; ismertessük meg azokkal is, kik még nem ismerik ez egyesületet, keltsük föl bennük a vágyat, hogy kérjék és minél többen kérjék plébánosuktól az Oltáregyesület megalakítását. A hívek itt sokat tehetnek, ha ők pártolják, ha ők kívánják és kérik, akkor a plébános, vagy káplán kész örömmel vállalja az egyesület vezetését.

Az Oltáregyesületek központja is szívesen szolgál bárkinek fölvi-

lágositással. Csak legyünk rajta, hogy ezen egyesület elterjedjen és így az Oltáriszentség áldásaiban minél többen és minél bővebben részesüljenek.

Nem volt szándékunk, hogy e sorokkal kimerítő útbaigazítást adjunk. Csak nyomatékkal hangoztatni akartuk, hogy az Oltáregyesület nagyon korszerű, szinte nélkülözhetetlen és hathatós eszköze az igazi hitéletnek. Városon és falun egyaránt beválik. Férfit és nőt egyaránt vonz tagjai közé, mert kevés fáradság fejében a köztünk lakó Úr Jézus bőséges kegyelmét és erejét árasztja csüggeteg lelkünkbe.

Csak tapasztaljuk meg: ez lesz mindnyájunk üdve és öröme!

Német István.

K a r c o l a t

BOLTÍVES bazilikában voltam ünnepi nagymisén. Nagy kérdésekkel átküzködött éjek fáradsága bágyasztott és neki támaszkodva egy gót oszlopnak, hallgattam a művészi orgonát. A fáradság szkeptikussá tett és nem tudtam imádkozni. Az embereket néztem és szerettem volna lelkükben olvasni. A másik oszlop árnyékából csúnya öreg asszony profilja meredt rám. Valami szegény, koldusforma asszony. A gyertyafények káprázatában nem láttam tisztán és csúnya öreg arcának elmosódott vonalaiban olyan volt, mint egy rejtélyes sfinx.

Mellettem elegáns úr állott. Háttal az oltárnak és imádkozás nélkül művészi érdeklődéssel nézte a kórust. Nékem eltelt a lelkem haraggal és megkérdeztem a képzeletbeli sfinxet:

— Hát ez a mi hitünk?

Úgy láttam, mintha a sfinx-arc is még mélyebb árnyékba borult volna, én pedig tovább néztem a hiveket.

Fiatal, előkelő hölgyre esett a pillantásom. Elpirulásán láttam, hogy valakinek a pillantását érzi és tetetve olvasott finom, bőrkötésű könyvében.

Elszomorodtam és újra kérdeztem:

— Ez a mi hitünk, sfinx?

Mintha elszomorodott volna homályba borult arca is. Én pedig vizsgálgódtam tovább, kegyetlenül.

Mögöttem két kis fiú suttogott. Úgy látszik, az oszlop mögé bújva klikkert cseréltek. Az egyik sipkáját arca elé tartva, fojtottan nevetett.

Most már gúnyosan néztem a sfinxre, hogy újra megkérdezzem:

— Mondd, ez a mi hitünk?

Sfinxarcára is ráült odaképzeltén gúnyos pillantásom reflex vonala. Én még merőbben néztem, néztem az összekuporodott koldusalak gépies olvasómorzsolását és megismételtem faggatásomat, most már keserűen:

— Felelj, szólj, hát ez a mi hitünk?

Akkor hirtelen összeiejedtem. Csengő szólalt meg. Előttem az elegáns úr szinte összerezént, akkor előre fordult és féltérdre ereszkedett. A fiatal hölgy becsukta könyvét, fejét lehajította és finom arcára áhitat ült. A két kis fiú mögöttem elhallgatott és fiúsan, zajosan letérdeltek. És én is megrettenve szerzejáró gondolataimtól, összeszedve lelkemet térdre borultam.

Ezen új helyzetben más világításban láttam meg az öregasszony arcát. Szép, szelid, jámbor öregarc és ahogy feltekintett pápaszeme mögül, áhitattól átsugárzott tekintetében benne égett az élő hit:

— Ez, ez a mi hitünk!

Fölnéztem és a pap ép a legszentebbet mutatta fel.

És elsimulva lelkemben minden kízó kérdés, gyötrő gondolat, mellemet verve megismételtem mély hittel, szeretettel:

— Te vagy a mi hitünk Uram, elrejtett Istenem!

Blaskó Mária.

A FÁJDALMAS SZŰZ ANYÁHOZ.

Ha a te fájdalmad
Szomorú fűz ága,
Úgy én patak leszek,
Jer, hajolj le rája,
Mária!

Ha a te fájdalmad
Bús fekete felleg,
Úgy én hegyvé válom,
Hogy rajtam pihenj meg,
Mária!

Ha a te fájdalmad
Héj csalogánya,
Úgy én bokor leszek,
Siralmid tanyája,
Mária!

Ha a te fájdalmad
A tengerszem mélye,
Úgy én csillag leszek,
Te fölöttem égve,
Mária!

Ha a te fájdalmad
Egy kigyúladt erdő,
Könnym lesz a zápor
Neked enyhet szerző,
Mária!

Ha a te fájdalmad
Mindig ujuló hold,
Úgy, melyen áthaladj,
Keblem lesz az égbolt,
Mária!

S ha a te fájdalmad
Hét fájdalom tőre,
Óh, úgy verd szívembe,

Hadd haljak meg tőle —
És éljek örökre...
Mária!

Krisztus áldozata.

ALDOZAT az élet. Nincs ridegebb végrehajtója a világnak, ki pontosabban szolgáltatná be az áldozatok adóját, mint az élet. Az élet megveszi tartozását a szerves és szervesetlen világon egyaránt. A levegő

oxigénjét tartózkodás nélkül áldozza fel, hogy a víz alkotó részévé varázsolja át. A föld méhéből megszülető szűzi tiszta forrásvíznek üdítő harmatcseppjeit a patakok, folyamok, zuhatagok országútjain korbácsolja előre, hogy a kopár sziklákból zöldelő pázsitot csaljanak ki s embert

állatot új életre ébresszenek. A világon semmi sincs önmagáért az Istenen kívül. Egyik teremtmény életének javarészeivel tartozik a másik tökéletlenségeit pótolni, vagy tökéletességeit emelni. A gyümölcsfa, ami legértékesebb benne, egy tavasznak és nyárnak életét, munkáját abba a kicsiny gyümölcsbe halmozza fel, hogy szolgáljon vele állatnak és embernek, a saját színvonalánál magasabb lényeknek.

A természetes világ áldozatai tökéletesítik az áldozat elfogadját, a természetfölötti világregd áldozatai, hová az ember is tartozik *lelkének* jogai szerint, tökéletesítik az *áldozót*. Itt az áldozat a *szeretet* magaslatáig emelkedik, mely önmagát fosztja ki, hogy más gazdag legyen, szemért a fájdalom könnyeivel borítja, hogy a másnak orcáját az öröm szivárványa ragyogja be.

Tagadhatatlan, hogy az ember természetének rejtekében ott szunnyad a szeretet és áldozat szükségének érzése. Szent Erzsébetnek hősi elhatározásai, melyekkel utolsó ruhadarabját vitte a nélkülözés áldozati oltárára, a bibliai szegény özvegy krisztusi méltánylásra érdemes áldozati tette, kisebb méretekben mindig alkotó elemét szolgáltatják az emberiség lelkületének. A bűnbeesés tragédiájának lesújtó pillanatát csak az a perc tudta ellensúlyozni, amelyik megszülte az ember lelkében a szeretet áldozatos érzését, mely, mint a forrás, a fának gyümölcse, szent Erzsébet lelkülete, csak akkor éri el magasztos célját, ha a megbántott Isten engesztelő áldozatának oltárára vihette önmagát.

Érthető tehát, hogy egyrészt a legtökéletesebb életmegnyilvánulás Krisztusban, másrészt Jézus végtelen szeretete a Golgotha keresztáldozatában érte el csúcspontját, mely a szentmise áldozatban folytatásához jutott.

Hiszen az ember még a történelem multjából is az áldozat szellemét szívja magába, mint a méh a virág mézét. A mult nagyjai imponálnak, mert ezrekért és ezrek helyett dolgoztak, ezrek szenvedéseit viselték s ezrekért áldozták életük minden pillanatát. Amint a villám is a szirtek magasait ostromozza lángkorbácsaival a völgyek alantos mélyei helyett, úgy, akik sokak előtt állanak, csak az áldozatos szív jogán állhatnak ott; nélküle kényurak és zsarnokok bitorolják a trónusok magasát. Krisztus nem ezrek helyett és nem milliókért, hanem *az egész emberiségért* szenvedni szállott fel a kereszt oltárára. Ebben van Jézus áldozatának utólérhetetlen fensége!

Áldozatot hozni minden ember tartozik. Ki még életében nem lépett az áldozat oltára elé, az a társadalmat károsítja meg. A tudósok belévakulnak, hogy lássanak a tudatlanok; megfulladnak a köszénbányák fülledt, mérges levegőjében százak, hogy meleg szobák langyos levegőjét élvezzék ezek. A köfejtőknek nehéz gyötrelmekben meggémbередik

kezük, lábuk, hogy fényes márványpalotában nyújtózkodhassék a másik; összepörkölődik az egyik az izzó olvasztó kohó tüzes levegőjében, hogy a vasutakon nyílsebesen röpüljön egy harmadik. Az áldozatok valóságos melegyága a *családi* élet. A szülő arca verejtékével keresi a mindennapi kenyeret, az apróságok ruháját, mintha csak virág volna a gyermek, melynek gyökerét az áldozatos munka verejtékének harmatával kell öntözni. S ha a szülők energiája gyengül, birodalmak fentartó oszlopai rendülnek meg. A római világturalom az egészséges családi életből fejtett ki; a családi élet virágzása s a birodalom aranykora összeesik. Midőn az áldozatok oltára még a család szentélyében állott, az ország pillérei biztos alapon nyugodtak. Mikor pedig a családapák belefáradtak a nevelés áldozataiba, a családanyák a nevelést albérletbe adták ki s a sárga arannyal akarták pótolni a szülői szív tüzének melegét, ekkor a római hatalom összeroppant.

Szinte csoda, hogy elpuhult századunkban az áldozatkészségnek oly forrásai is buzognak még, mint amilyenek a missziós telepeken működnek. Még nem haltak ki a nagy szívek, akik szeretetének kevés Európa; lelkesedésük tüzeiben ónsötét rétegeit keresik fel az emberiségnek, ahol a lelkek még a bálványok ködös légkörében élnek. A tengerek távolságai, a taifunok viharai, a sarki jégsvatagok, az egyenlítői hőség nem tarthatták vissza őket, hogy a Krisztus üdvét vigyék az idegeneknek.

Az őserdők félelmes vadjai, a sivatagok forró szele, beláthatatlan mocsarak halálos levegője, a természetnépek tudatlansága, hajmeresztő kegyetlenkedései nem csökkentették bátorságukat. Az a tény, midőn egy hittedes hallatlan kínokra s veszélyekre kárhóztatja magát, hogy megmentsen egy bálványimádót, ez a tény fölüláll minden önfeláldozáson. Hogy a hős nemzete szemeláttára, szülőinek és barátainak jelenlétében bátran rohan a halálba hazájáért, könnyű megérteni, mert az élet néhány napjáért a dicsőség századait kapja cserébe, naggyá, tiszteltté teszi nevét, gazdaggá egész családját, de midőn egy hittérítő az erdő sötét mélyén emészti fel életét s meghal oly halállal, melynek gondolata is megfagyasztja a vért ereinkben; meghal minden haszon nélkül övéire nézve, meghal ismeretlenül s emlékéét legfeljebb az a százados tölgy őrzi, melynek tövében összeroskadt s fényes szemfedő helyett néhány elsárgult falevél hull kihült tetemére s mindezt azért, hogy örök boldogságot adjon egy ismeretlen vadembernek, minő név illeti az ilyen halált, az ilyen áldozatot.

Vagy ime egy másik áldozati oltár, melyet az irgalom leányai, a betegápoló apácák állnak körül a kórházak szürke falai között. Micsoda névvel nem nevezhető gyengédséggel kötözgetik a betegek sebeit, egyengetik ágyaikat, mossák ruháikat, miközben ők maguk nélkülözik az élet

örömeit és észrevétlenül tűnik el ifjúságuk. Szívükben elfojtanak minden érzelmet, kivéve az egy részvétet, mely annyi szenvedés láttára csak annál inkább fokozódik s mindezt csak azért, hogy — bár egy pillanattal is — rövidítsék s enyhítsék a szenvedők kínjait.

Az áldozatos lelkek legközelebbi jutalma az a megnyugtató érzés: *tehettem másokért!* Az a pillanat, melyben ezt elmondhatja valaki, a legszentebb érzéseket árasztja a test és lélek idegeibe egyaránt. A gyermek férfi lesz, a férfiből hős, a gyenge nő a szentek szótára szerint értelmezett amazon. Csak az állat az, mely önmagának s önmagáért él az egoizmus szűk ketrecében. De még az állatban is megcsodáljuk legalább az anyaságban megnyilatkozó altruisztikus érzéseket. Ki ne csodálta volna még azt az áldozatos munkát, mely az eresz alatt függő, kicsiny fecskefészekben folyik napkeltétől napnyugtáig. Hány embernek szívéből hiányzik egyetlen cseppje is annak a boldogságnak, mely e tenyéryni helyet fölös mértékben tölti be. Mert nem ismeri az áldozat édességét!

S tenni az egész emberiségért! Ez végtelen boldogság! Még akkor is, ha oly drámával végződik, mint Krisztus halála. De erre kevés az ember, ehhez isteni képességek kellene, ezt csak Jézus tehette meg!

Ezt a végtelen boldogságot kereste mindig az ember, minden kör vallásának áldozatában. Mindenkor érezte az emberiség, hogy nem e föld számára van teremtve. Igazi boldogságot ez élet nem tud nyújtani. Talán egy pillanatra elkábítja a szívet, de kielégíteni nem tudja. Ezért volt minden vallásban áldozat. A bálványimádó pogányság épügy égette az áldozati oltárok tüzeit, mint az egy Istent imádó Izrael. Sőt az ember-áldozatoktól sem riadt vissza a pogány kétségbeesés. Azt hitte, hogy az emberi szivekből felcsapó lángok fényénél megtalálja a boldogságra vezető igazi utat.

Úgy volt sokáig az emberiség, mint az éji nyugvóhelyéről felriasztott madár. Röpül a sötétben is, mígnem sziklába ütődve összetöri szárnyait. Azóta kialudtak az áldozati oltárok füstölő zsarátnokai, felszáradt az áldozati állatok vére, mert egy új oltár előtt lérdel az emberiség, ahol megtalálta lelkének nyugalmát — *a Krisztus áldozatában!*

Már az ószövetségben derengett az új áldozat fénye. Malakiás próféta már így beszél a szentmise áldozatról: «Mert napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a nemzetek között és minden helyen áldozni fognak és tiszta áldozatot bemutatni az én nevemnek; mert nagy az én nevem a nemzetek között, úgymond a seregek Ura». Napkelettől napnyugatig és minden helyen folyik a krisztusi vér s árasztja áldásait a lelkekre. Akkor is, ha nem látjuk, az égen van a nap s melegít és világít ismeretlen tájakat. Nincsen a napnak és a sötét éjszakának egy pillanata,

mely megszakítaná a szentmise áldozat folytonos megújulását. Minden percben emelkednek az ég felé az Úrfelmutatásnak tiszta hostiái. A mi legsötétebb éjfélnk közepén földi világunknak másik tájain derűs kedvben táncol a reggeli napsugár s kévéiből pazarul szórja az aranyport kicsiny templomok ezreinek és méltóságos dómok százainak keresztos tornyára. Bent pedig mélán szól az orgona, édesen cseng a harang a — szentmiséhez!

Hány szentmise meleg fohásza száll fel minden pillanatban, micsoda árvái a forró krisztusi vérnek hőmpölyögnek végig a világon s mégis mennyi a kihűlt keresztényi szív s hideg lélek? Pedig a szentmise ereje mérhetetlen. Egyetlenegy boldogíthatná az emberiséget. Hol van hát a krízis fészke? *A szabad akaratban.* Az Isten teremtette az embert nélküle, de nem üdvözíti nélküle. A szentmise malasztáradatában az akarat jóváhagyásával részesül a halandó. Kényszer, erőszak, ismeretlen fogalom a természetfölötti világrendben. Isten a legliberálisabb uralkodó, csak az önkéntes hódolatot fogadja el. A szentírás minden lapjának jeligéje: fiam, add nekem szivedet! Jézus minduntalan szeretetét kéri hiveinek s tanítványainak. Szeretet és önkény kizárják egymást.

A páncélfalu kincstár mellett lakhatik még földhöztapadt, éhező koldus. A szentmise kegyelmeinek kincseitől elárasztott világon is nyomoroghatnak satnya lelkek, kiket a bűnözések vastag kőfala s a gonoszságok vaspáncélja választ el a lélek gazdagságának tárházától. A zuhogó eső is minden rögöt megtermékenyít, de azt a tenyéryi helyet, mely fölé otromba kőszirt borul, szárazon hagyja. Amely lelken a bűn kősziklája fekszik, arra nem harmatozik a szentmisében gyöngyöző krisztusi vér.

«Kérlek azért titeket atyámfiai az Isten irgalmasságára, hogy a ti testeteket adjátok elő, szent s Istennek tetsző áldozatul» — mondja szent Pál apostol. De a testet a lélek nélkül áldozatul hozni lehetetlen. Még az ószövetségi áldozatok is megkívánták a lelkiséget. Kain áldozata a lélek hiánya miatt veszítette el értékét. A lélek feltétlen és kizárólagos értékelésén felépülő újszövetség hatványozott kívánalmakkal lép fel ez irányban. A követelés nehezebb, de a képesítés is több. A Krisztus áldozata a kegyelmi hatások oly erejével rendelkezik, amely a természetes, az élettől követelt, testi és lelki áldozatokat természetfölötti átértékeléssel könyveli el számunkra.

Az áldozat jellegéhez tartozó megadás, az isteni akaratban való megnyugvás, a Gondviselésbe helyezett bizalom, a szentmiséből szítt kegyelem, a Golgotha áldozatából levont megnyugtató következtetések átnemesítik azt a könnyecseppet, mit a fájdalom és szenvedés sajtol ki a kesergő szívekből. Elveszik keserűségét, mi az ajkakra a lázadás kitöréseit csalná. A megnyugvás, sőt a szenvedés édességének cseppjeit har-

matozzák a lélek sebeire, mely örül, hogy együtt szenvedhet Krisztussal s vezekelhet bűneiért.

A Krisztus áldozatának illatos levegőjében isteni lesz az emberi áldozat is!

Zachratka Zádor József.

A mi csodás lelki eledelünk.

HA A TÖRTÉNELEM lapjaiba betekintünk, azokról az emberiség küzdelmét, törekvését s munkálkodását olvashatjuk le. Minden egyes nép, nemzet küzd a jövőjeért s fárad jelenében. A kultúra, a haladás érdekében így van ez már évezredek óta. Így van ez a paradicsomban elhangzott büntető isteni szó óta: «arcod verejtékével eszed a kenyeredet!» Szóval az élet küzdés. Küzdelem a létért, a haladásért s fáradalom azoknak az eléréseért. Ki az az ember, akinek ne kellene küzdenie az élet sorvasztó kínjaival s ne fáradna azoknak nyomasztó terhe alatt? Avagy ki az közülünk, aki ne érezné a munkálkodás elernyesztő fáradalmait? Mindegyikünk fárad és izzad arcának verítékében. Nem csoda tehát, ha az ember kimerültségében egy kis pihenés, felüdülés után vágyódik. Nem csoda, mert hiszen gyöngé emberek vagyunk, az élet gondjai erőnköt emésztik. S talán csak a test küzd és fárad? Csak a testi erőnk lankadhat? Nem! Nemcsak a testnek, a léleknek is vannak küzdelmei, a lelki erő sincs biztosítva az ellankadás, az elernyedés ellen. Jól tudta ezt az Úr az emberiség felől. A «lélek ugyan kész,» de van betegsége is, amely hamar megtámadja s veszélybe sodorhatja. A lélek is gondoskodásra, gyógyításra szorul. De az Úr, a mi gondos lelki orvosunk, bármily ragály fészkelje is be magát a mi lelkünkbe, azonnal rendelkezésünkre bocsátja receptjét, amelyről csak le kell olvasnunk a baj, a betegség ellenszerét. Olvassuk csak el az egyikét: «Jőjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket.» Tehát a lélek bajai orvosolhatók, gyógyíthatók! A gyógymód amily drága, oly könnyen elérhető. Nem kíván a mi lelki orvosunk érte mást, mint hogy hozzá menjünk s nála keressünk erősítést, vigasztalást s új életet, új fiatalos lelkierőt nyerünk.

«Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem lakik és én őbenne — mondja az Úr — (J. 6, 57.) Mit nyerünk tehát, ha hozzá közeledünk és esszük titokzatos testét?... Megnyerjük magát e titokszerű tápláléknak a szerzőjét, magát Jézus Krisztust. Magáról mondotta: «Én vagyok az élő kenyér.» (J. 6, 51.)

Míg a föld kenyere a testi erőt táplálja s tartja fönn, addig e titokzatos kenyér lelki erőt kölcsönöz, a kegyelmek erejét fokozza. S míg a földi kenyér megszerzése oly sok küzdelembe s fáradságba kerül, addig e lelki táplálék megszerzése oly egyszerű. Ez utóbbiért nem kell fáradsztanunk magunkat! Hozzánk jön az Úr Jézus maga és bebocsáttatást kér tőlünk. Olyannyira szeret bennünket, hogy fáj neki, ha megfogyatkozunk. Egyesülni óhajt velünk. Jusztini szent Lőrinc szépen fejezi ki ezt az egyesülést, amikor így kiált föl: «Ó szeretetnek Istene, te azt akartad, hogy szívünk a te sziveddel egy legyen!»

Mit óhajt tehát az Úr Jézus? Nem egyebet, mint belső egyesülést. Átadja magát teljesen, «kiüresíti önmagát» s így akarja lelkünket önmagával szoros összeköttetésbe hozni. Nem riad vissza tőlünk. Bekopogtat és bebocsáttatást kér. Nem nézi, milyen volt előbb szívünk, bensőnk, csak most legyen tiszta s bűnnélküli. Oly bensővé teszi egyesülésünket, hogy szeretete viszontszeretetet gyúlaszt föl bennünk.

«Jó nekem az emberfia közt lennem.» Tudja, mily nagy kincs az emberi lélek s mily nagy áldozatot érdemel. Mindennap hányszor és hányszor alázza meg magát; elhagyja trónusát és szívünkbe tér, hogy egyesülhessen velünk, hogy kizárjon bensőnkől mindent, ami veszedelmes, káros lehetne a lélekre, ami örök üdvösségünket veszélyeztetné. A sereget látom képzeletemben, amely étlen, szomjan hallgatja az isteni igéket a pusztában. Feledik azt is, hogy az nap mit sem ettek, hiszen Krisztus élteti őket! De nem úgy az Üdvözítő. Csodát művel, csak hogy kielégítse a tömeget, jól tudván, hogy a «lélek ugyan kész, de a test erőtlén.» Valóban csodás kenyér volt az!... Mennyivel csodásabb mégis az a kenyér, amit a mi lelki táplálásunkra rendelt!... «Ez a kenyér, mely az égből szállott alá.» (J. 6, 59.) A kenyér színe alatt tehát a valóságosan jelenlévő Jézus Krisztust éldeljük. Hol keresnénk lelki-szükségünkre gyógyírt, hol találhatnók meg lelkünk nyugalmát másutt, mint épen az imádandó Oltáriszentségben, hitünk tűzhelyénél!? Az Emmauszba menő két tanítványt, amikor a kenyértörésben, Mesterüket ismerték föl, mély tisztelet fogta el. Jézust tartóztatni akarták, de az isteni Mester eltűnt. S mi, akik e csodálatos nagy szentségben magunkhoz vehetjük, élvezhetjük s magunknál tartóztatathatjuk, ne fogadnók őt a legnagyobb tisztelettel s hódolattal hajlékunkba?

Az isteni Mester nem csak arról biztosít bennünket, hogy a lelki táplálék élvezetes s mézédés eledel, hanem meggyőz bennünket annak valódiságáról is. «Az én testem bizonyos étel.» (J. 6, 56.) Ne higyjük, hogy ezek kemény szavak, csak azoknak látszanak. Mert ha távozni akarnánk, az Úr Jézus fölszólítására mi sem felelhetnénk másképp, csak szent Péter szavaival: «Uram kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad

vannak.» (J. 6, 16. 67—70.) Oly csodás s annyira valódi eledel az, hogy az örök életet biztosítja. Az Isten fia maga győz meg erről: «Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből leszállott kenyér, hogy aki abból eszik, meg ne haljon.» (J. 6, 49—50.) Oly erőre teszünk szert általa, hogy míg nélküle mit sem érhetünk el, vele elérhetünk minden lehetőt. «Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, aki énbennem marad és én őbenne, az sok gyümölcsöt terem, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.» (J. 15, 5.)

Valljuk be őszintén, vad fák vagyunk. Az eredeti bűn következtében a jót, az erényt nehezen gyakoroljuk. A gyónás azonban meghasogatja, a szentáldozás, a krisztusi eledel élvezete benemesíti azt, mint a kohóban a vasdarab izzóvá lesz.

Az isteni szeretet mérhetetlen forrása ez a szentségi Jézus. Nekünk, gyarló embereknek átadja önmagát csak azért, hogy egyesülhessünk vele és élvezzük Őt. Aki a megváltást, legnagyobb jótéteményét azzal koronázta be, hogy emléket szerzett, amelyben szeretetét és csodáit összpontosította: «Az én testem bizonytalán étel.» (J. 6, 65.) «Én veletek vagyok mindennap egész a világ végezetéig.» (Mat. 38—20.) Ime tehát bármely órában föltalálhatjuk őt, csak látogassunk el hozzá! Hiszen királyi lakoma áll rendelkezésünkre s mégis csak kevesen jelennék meg azon? A szeretet lakomáját nyújtja, mert rendelése szeretetből fakadt. «Mivel szerette övéit, kik e világon valának, mindvégig szerette őket.» (J. 13.) Jézus szeretetének műve felülmúlja az emberi szeretet minden erejét.

Az Úr Jézus meghalt értünk anélkül, hogy elvált volna tőlünk. Ott lakozik ő a tabernakulumban. A szentségtartóból, irgalma menedékhelyéből minden emberhez intézi szeretetteljes meghívását: «Jöjjetek hozzám!» Mi bírta rá, hogy nálunk, jelentéktelen teremtményeknél maradjon s folytonosan közöttünk tartózkodjék?... Nemes szívének fölfoghatatlan szeretete. Erről mondja szent János: «Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki az ő életét adja bárányiaiért.» (J. 15.) És mi mégis hogy járunk el vele szemben? Mennyi hálátlanság az emberek részéről, mennyi szeretetlenség s mily hidegség a hozzá való közeledésben! Mit tegyünk tehát?! Táplálkozunk e csodás kenyérrel, hogy sose fogyatkozzunk meg!

Méltányos is, hogy látogassuk őt. Miként a jóbarátok és testvérek segítik egymást, úgy az ő jelenléte is gyámolít s vigasztal. Ha meggondoljuk, hogy hány helyütt kénytelen egyedül maradni, úgy iparkodni fogunk őt fölkeresni. És ha megtaláltuk és szívünkbe rejtettük, úgy szent Pállal mondhatjuk az öröm s megnyugvás hangján: «Élek én, de nem én, Krisztus él bennem.»

Molnár Sándor.

Tükördarabok

Irta: *Beatrix.*

OLYAN szép látvány az, amikor hajnalodik! Az éj sötétjét még alig váltá föl valami halványan, de egyre erősülő pirosuló fény, vagy a dermesztő téli éj után alig kezd kibontakozni valami szürkés derengés, de akik ébrednek, tudják, hogy jön a nappal, jön a világosság. És oly jól esik e tudat!... Ebben a kibontakozó derengésben, ebben a misztikus félhomályban mintha valami csodás, de a győzelem biztos tudatának nyugalmától áthatott erő közeledését érezném... Csend van, reggeli szürkület van... Útra készen az utcára lépek... s ime... nem magam megyek csupán... mindenfelől előbukkanó emberek jönnek... Sietve lépkednek... de nem izgalommal... valami benső nyugodtság... valami felsőbb magasztosság van e sietésben... Egy célpontunk van, tudom, a templom felé igyekezünk mindannyian, akik itt megyünk... Egy percre végigfut rajtok szemem s gyönyörködöm!... Ezek azok, akik Krisztushoz sietnek... Nem is szememmel... lelkemmel nézem őket... lelkileg gyönyörködöm. Ezek azok a lelkek, akik a mennyei lakomában akarnak részesülni, ezek az ünnepi ruhás lelkek; vagy ha egyik-másiknak ünnepi ruhájára a föld porából reá talált szállani valami, készek lemosni a Bárány vérében, hogy ők is részesülhessenek tiszta ruhában, a tiszta vendégségben!... Ezek az Urat éhező lelkek!... A templom a község közepén... mintha mindenfelé nézegetne... mindenfelől hívogatná a lelkeket... S azok sietnek is... oly jól esik ezt látni... Szivem bízva emelkedik föl... érzem... Ó... sötétség volt nálunk... éj volt. A lanyhaság nehéz leple fedtte a lelkeket, még most sincs teljes fény... nem nappal ez még... sőt még nem is reggel... sokan alusznak még házaikban, hisz vannak későbben kelő emberek... s nálunk hajnal van még csupán... de a hajnal már itt van, azok a későbben ébredők is fölkelnek, bízom, mert a hajnal után következik a reggel s utána a nappal, a teljes világosság... mert elhoztad Uram már reánk is a hajnalt... adván olyan vezetőket... kik kegyelmedből segítettek föllebbenteni a nyomasztó sötét leplet!... A Te kegyelmedből várjuk most velök együtt, munkálkodva várjuk a reggelt... várjuk a nappalt!...

Odaértünk a templom küszöbéhez, köszöntöttük egymást közös célra törekvő, megértő szemekkel... megértő lélekkel... A még imént gyengén szűrődő fény határozottan úrrá lesz a szürkéségen, rózsás világa előnt mindent... Odabenn az érkezettek szentelt vízzel keresztet vetnek magukra... letérdelnek!... Olyan szép az, amikor itt a hajnal, amikor tudjuk, hogy közeledik a teljes fény... közeledik a nappal!!!

A Te házadból jövök, Uram!... Nemcsak a Te házadból jövök... Tetőled jövök, Uram! Sőt így sem jól van, nem, nem jövök el tőled... Veled jövök... Téged hozlak szívemben! Nem csupán érzelmekben... de valóságban... a Te szent Testedben és Véredben, Istenségedben és Emberségedben!... Ma ismét végbement a legbensőbb és legszentebb egyesülés... Te bennem vagy és én Tebenned!... És holnap ismét megtörténik, ha megsegítesz rá, Uram!... És minden reggel megtörténhetik, ha én... igyekszem... és akarom!... És én akarom... kérem; azt tudom, hogy... Te megengeded!... Te akarod!... Ime, mily végtelenül leereszkedő és szeretetteljes vagy, ó, Uram!... Te megengeded, hogy a szegény gyarló emberi szív magához vegyen, szeretetből engeded meg!... Te akarod, hogy minél gyakrabban vegyünk magunkhoz, de isteni Akaratodat mintegy lekötőd, mintegy mozdulatlaná teszed, miként eucharisztikus Testedet a tabernakulumban. Mondod, hogy óhajtod, akarod az emberekkel való egyesülést... de ez egyesülés megtörténését mégis az emberi akaratra hagyod, az emberi akarattól várod!.. Ó, csodálatos alázatosság, midőn Isten vár valamit embertől, a Teremtő teremtményétől! S miért?! Hogy boldogítson bennünket! Mivel viszonyozhatjuk ezt más-sal, minthogy a legmélyebb alázzattal odatérdelünk az oltár elé s mondjuk: «Uram! nem vagyok méltó»... de ha Te akarod... S Te akarod, azt tudom... érzem, hogy akarod!... S ha ennek is okát kutatom, hogy miért, egy szóval tanítasz meg rá: «Akarom, mert Én vagyok a Szeretet!»... Nem kérдем tovább... lehajtom fejemet... megértem... vagy inkább megérezem... megsejtem!...

A templomból jövök. Körülöttem oly fényes, derült minden... Nem azért, mert ragyogó reggel van, hanem mert Valaki, Aki nagyon... legjobban tud boldogítani, itt van a szívemben... Itt nyugszik, érzem!... Odasimul szívemhez... Legmélyére száll... Boldogságos nyugalomba ringat!... Mozdulatlanak látszik, mégis Ő irányítja cselekvésre tagjaimat!... Oly szelid és mégis Ő maga az Erő!... A mennyország Üdve lett az enyém, mert ki volna a mennyországnak is legnagyobb Üdve, ha nem Te, édes Jézusom!... Így beszélgetek én Veled, így érzek én Rólad, édes Jézusom akkor, mikor a templomból, szent vételedről hazatérek!... Én beszélgetek?!... Én érzek?!... Micsoda tévedés!... Te mondod el ezeket nekem... Te tanítasz meg ezekre itt szívem belsejében s én... mint egykor Mária lelkileg lábaidhoz telepszem... hallgatlak... érzek!...

Haza értem... Teveled kezdem és végzem napi munkámat... s holnap ismét eljövök Veled egyesülni... Téged hallgatni... érezni!...

* * *

Az iskolai kis biblia kedves egyszerűséggel, de mély, bölcseséggel és igazsággal mondja el Ó Uram, hogy születésed alkalmával Betlehem-

ben szentséges Anyádnak és szent Józsefnek a szállásokat már lefoglalva tartó sok idegen miatt és azért is, mivel szegények voltak, az emberek nem adtak szállást az ő hajlékaikban! Ezért kellett neked, Uram, a barok istállójában születned! «A sok idegen miatt», meg hogy külsőleg szegény voltál, ó Uram!... S azóta hányszor ismétlődik meg ugyanez?!... Szállást óhajtasz venni, kapni a lelkekben és ó, hány lélek van, aki nem fogad be Téged?!... «A sok idegen miatt!»... Igen, a sok idegen miatt, akikkel meg van töltve szívök... Mert mi volna más, mint idegen az a sok minden, ami megtölti, Istentől elvonja a tulajdonképen az Ő szolgálatára teremtett emberi sziveket?!... A földi gondokba való túlságos elmerülés, a teremtmények rendetlen szeretete, az élvezetek hajhászása stb... mind megannyi idegen, melyek lefoglalják a szállásokat, elvonják a sziveket Tetőled, ó Uram, úgy hogy midőn kopogtatsz, mert mindenütt kopogtatsz, jól tudom, ó mennyi helyen nem kaphatsz szállást, azok miatt «a sok idegen miatt», kik elfoglalva tartják, holott a Te részedre kellene a szállást fentartaniok. Nagyot hibáztak Dávid városában, Betlehemben, hogy nem akarták bebocsátani Dávid leszármazottját, ó, de ők nem tudták, hogy nemcsak a nagy király leszármazottja, de a királyok Királya akar hozzájuk beszállni! S mit mondjunk azokról, ó Uram, kik mai napság is másokkal, idegenekkel töltik meg szívöket, ahelyett, hogy Neked készítenék el szállásul?! Ezek sem tudják, hogy ki akar náluk lakást kapni?! Ó, inkább elfelejtik, mert elszórakoznak a szívöket megtöltő «sok idegen miatt»... «Meg azért is, mert szegények voltak», azért is tartották egykor Betlehemben zárva Előtted a szállásokat... Igen, külsőleg szegény voltál, édes Jézusom, mint szegénynek látszol a szent Ostya egyszerű színe alatt is. Pedig Te voltál maga a mennyei bőség, gazdagság... ott Betlehemben a szegény jászolban is s az vagy ma is a legméltóságosabb Oltáriszentségben... De az anyagi, csupán világi haszonnal törődő emberek nem látták gazdagságodat ott Betlehemben s nem látják ma sem! Hisz Te magad mondád egykor: «Igen, Király vagyok, de az Én országom nem e világból való». Hogyan ismertek volna s hogyan ismernének föl ma is a világias gondolkozású emberek?!.. Pedig, ha tudták volna akkor s tudnák, vagy még inkább elhinnék most, a mennyei gazdagság és kincsek Kútforrását fogadták volna s fogadnák be hajlékaikba!... Az örök üdv és ideiglenes boldogság biztos zálogának tárnának ajtót!... Csak ki kell rekeszteni a hajlékokból a sok idegent s föl kell emelkednünk a föld porából... hogy helyet adhassunk s akarjunk is adni annak, akinek teremtve vagyunk: az Istennek!... Hogy ne jusson eszünkbe, szétnézvén a lelkek között, szüntelen a szomorú példázat... «a sok idegen miatt!»

Ima a csütörtök éjjeli szentségimádás órájának kezdetén.*

(Német nyomán.)

Éjjél van; — mély csend körültem,
Fent keringnek csillagok.
Angyalok nézik feszülten
Buzgók-e a szent tagok.

Éjjél van; — mély csend körültem,
Alszik minden, — csak szívem
Éber s száll fel lánghevülten
Hozzád, édes Istenem.

Csillagok, köszöntetek le,
Jöjjetek szent angyalok:
Folyjon egybe szívünk könnye,
S váljanak ki szép dalok.

Hála a lángszeretnek,
Mely oltárunkon virraszt.
Ómiatta keseregnek,
Kikben a bűn könnyt fakaszt.

Szívet szívért, szent hűséget
Esküszöm hűségeért.
Ó vigyétek e beszédet
Trónusához üdvömért.

Szent eskümet, ó vigyétek
Az oltárhoz angyalok,
Hol lakik az, kiért élek
S kiért halni kész vagyok.

A csütörtök éjjeli szentségimádás közben mondható imák.

Üdvözlégy Te éltem üdve,
Éltédet adád örülve.
Te a szeretet forrása,
Jó szívednek nincsen mása,
Ezt kiáltja ég és föld.

Szent Szív, telve irgalommal,
Légy irántam szánalommal.
Benned bizik szegénységem,
Add, hogy legyen boldog végem,
Mit csak nyerhet tiszta szív.

Folyjon véred rajtam végig,
Hadd pusztuljon, mi bánt vérig;
Bűnöm súlya húz a mélyig,
Vedd le rólam, hogy mindvégig,
Áldjalak jó Jézusom.

Ó szeretet tenger lángja,
Szent tüzeddal gyujtsd valómat;
Le ne győzzön bűn ármánya,
Meg ne sértsem Megváltómat.

Tőled soha el ne váljak,
Véled éljek, haljak érted;
Szenvedésben bátran álljak,
Add kegyelmed, mint ígérted.

* Ziegler András landshuti plébános terjeszti a csütörtök éjjeli szentségimádást. E célra alkalmi imádságokat és himnuszokat komponált, melyeket S. J. magyarra fordított. E magyar fordítás kapható Kalocsán, a Rózsafüzér-gyárban. Ára 30 fillér.

A csüförtök éjjeli szentségimádás órájának végén.

Fogadd, Uram ezen órát,
Melyben nálad örködék.
Imádásom végét járom,
Szememet álomra zárom,
Állj mellettem szent Fölség!

Mielőtt nyugvásra kelnék,
Halljad, mit kér még szívem:
Őrizd ezt a szövetséget,
Ne tűrj benne ellenséget,
Ne hagyj veszni egyet sem.

Míg az álom köt le minket,
Lesben áll sok fenevad.
Egyik erre, másik arra
Szaglál kellő préda-nyomra,
Míg elszagat jó sokat.

Mégis kiki mélyen alszik,
Nem sejdítve a veszélyt.
Ó Uram, halld könyörgésem,
Angyalsereg álljon résen,
Nyujtva hathatós segítyt.

Védd a pásztort, védd a nyáját,
Örködj mindnyájunk fölött:
Egyikünk, ha bűnbe esnék,
Gondolj arra, mit könyörgék
Éjjel sűrű könny között.

Világítson imaóráim,
Mint a csillag oda fent:
Mentő angyalként lebegjen
Köztük, keltve sok kebelben
Gyászos multra új jelent.

Mult, jelen, jövőre gondol
Érted lángoló szívem:
Lelkeket bilincsre fűzni
S őket a kereszthez tűzni,
Ez a vágyam, Istenem.

Évről-évre nő az ellen
Számra, dűhre hűtlenül;
Bomlanak szent kötelékek,
Széjjel törnek üdvös fékek,
Trónnal oltár romba dül.

Koromfelleg gyül az égen,
Látják ezt hű papjaid;
«Lesz-e még e földön béke?»
Kérdik ők, hisz összetépve
Porban vesznek jogaid.

De, mint látom, égi sátrad
Kezd feltűnni, — jót jelent!
Ömlenek tágas mederben
E világra, mint tengerben
Kegyhullámid ide lent.

«Én vagyok mindennek vége!»
Mondd, Uram mindenfelé,
Ó zárj minket karjaidba
Mielőtt még hamvaiba
Földünk létét vesztené.

Már elég. Villámok szárnyán
Száll tovább e drága éj.
Áldott óra, nem feledlek,
Hálás szívvel emlegetlek
Édes, táborhegyi kéj!

S. J.

Mily fölséges látvány az a vasárnapi szentáldozás, amikor férfiak, asszonyok, de főleg mikor szülők és gyermekek járulnak az Úr asztalához; mikor a szülő Krisztust véve szívébe imádkozik mellette térdelő gyermekéért, akinek szívébe szintén beszállt Krisztus, hogy a szülőnek imáját a tiszta erkölcs áldásaiban valósítsa meg a gyermek lelkében.

Vigasztalódás

Elmúlt a nyár.

Kegyetlen, durva szelek rohantak végig az égen s a fák csupa-szodó koronája mélyen meghajolt az ősz hirmőke előtt. Az eget megtépett, viharos szelek korbácsolták s végig sikongtak az egész vidéken. Éjszakánként rettenetes kavarodás, zaj hallatszott s az emberek ijedten húzódtak vissza házaikba.

A gyermek lázas ajkai meg-megremegtek, valahányszor egy szélvihar erősebben megzörgette az ablakot. Gyenge testén hideg borzadás futott végig, pilláit lehunyta s félelmében erősen megmarkolta a takarót.

Ott ült ágya mellett az édesanya; tekintetét nem vette le gyermekéről. Könnyek gyűltek a szemébe, majd félrefordult, hogy eltakarja könnyeit.

De a gyermek felnyitotta szemét s rámeresztette anyja harmatozó könnyeire.

— Ne sírj, anyám, nincs semmi baj.

Az édesanya még jobban sírt, majd gyermeke fölé hajolt s úgy csitította.

A gyermek elhallgatott, de félénken leste továbbra is édesanyját.

Egy szélroham hevesen megrázta az ablakokat s azután kegyetlen süvítéssel száguldott tova.

A gyermek szive reszketni kezdett. Ajkáról panaszos sóhaj tört föl.

— Anyám, ha tudná... úgy fáj... itt... itt... nem tudok aludni... nézd itt...

Apró, halvány kezét felemelte s a mellére mutatott.

— Nem, nem... Hallgass kicsikém... nincs semmi baj... nem-sokára elmúlik minden fájdalom.

— Igen. Elmúlik minden fájdalom — ismételte a gyermek.

Az édesanya megtántorodott... Most vette csak észre, mily igazat mondott.

... És a gyermek készült a nagy útra.

— Ugy-e, anyám, ott jó lesz... ott nem fog semmi se fájni? Jézuska szeretni fog s meggyógyít minden szenvedést.

Az édesanya nem tudott szólni... mintha valami úgy szorítaná a torkát...

— És ugy-e, majd értem jön a Jézuska... Ó, Jézuska, jöjj el értem, látod, én úgy szenvedek. Vigy el magaddal.

Kissé elhallgatott. Tekintete nekimeredt a nagy várfalnak... aztán a sötétségben vizsgálódott.

— Anyuska, mikor jön haza a papa? Hát nem jön el hozzám búcsuzni?... Már vár a Jézuska...

— Mindjárt itt lesz... már jön... kell jönnie.

Ércesen hangzott az éjszakában a kürtszó. Viharszárnyakra kelt s úgy vijjogott keresztül a kísértetes időben.

Vadászatzból megtért csapat közeledett a várhoz. A várúr dühösen lovagolt a menet élén: nem jól sikerült a vadászat. Az erdőmester hallgatagon poroszkált mellette s a szolgák is vakon követték urukat.

A várúr hevesen hadonászott a kezével... előtte mintha kísértetek száguldottak volna.

A menet elérte a várat. A felvonóhidat lebocsájtották, a kis csapat berebbent az udvarba s mögöttük újra bezárult a hatalmas tölgykapu.

A várúr a nagyterembe rontott, ahonnan világosságot látott.

Ott feküdt az ágyon egy mosolygó, angyalarcú gyermek. Tekintetén a szenvedésnek semmi jele.

... Eljött érte a Jézuska. A pap ép a Legfölségesebbet nyujtotta neki.

S most berohant a várúr. Fölrántotta, majd becsapta az ajtót. A terem megzengett. A falon a fegyverek megcsörrentek s még félelmetesebb zajt csaptak.

A várúr az ágy előtt megállt, gyermekére nézett... és... kegyetlenül ráívalt a körülötte állókhoz.

— Mit csináltok?... hagyjátok magára... s holnapra rendben lesz minden!

A pap elszörnyülködött a várúr szitkolózásán.

— Kegyes urunk, a betegség komoly... minden perc kimérve...

— Hát legyen. De akkor is, miért e babona, ti búbájosak?...

A gyermek rápillantott az édes apjára.

— Apám... itt a Jézuska... Eljött értem... s te nem örülsz?

A várúr fölkacagott s gúnyos nevetés közt indulni készült.

A gyermek megremegett. Átölelte a feszületet és felsóhajtott:

— Jézuska, jöjj el a papához is...

Egyre halkabb, gyengébb lett a szó. S azután csak egyszer nyílt még szóra az ajka:

— Jézuska!...

A várúr attól fogva mintha megváltozott volna. Valahányszor megkondultak a harangok, iramodva vette útját a hegyek felé. Mindenhova egyedül járt. Késő este volt, amikor hazaért s akkor is nem beszélt senkivel. Ha néha-néha vasárnap mégis a templomba tévedt, akkor nem

mert fölnézni... Mintha hatalmas bilincsek tartották volna kötve... Ha felzúgott az orgona hangja, akkor is csak egy szót hallott, a gyermeke sóháját:

— Apám, jöjjön el hozzád is a Jézuska.

Nem tudott nyugodni.

— Mit... hát mire való? — de tovább nem tudott érvelni. Nem tudott semmilyen okot sem felhozni, csupán a szive keménysége nem engedte, hogy meghajoljon a Legfölségesebb előtt.

Kábult fővel hagyta el a templomot s egyenesen az erdő felé tartott.

De arra is követte gyermeke sóhaja:

— Jöjjön el hozzád is a Jézuska.

És a hegyek és az erdők is százszor visszhangzottak e sóhajtól...

A várúr egyre próbálta elnémitani a lelkiismeretét... «majd egyszer, ha majd öreg leszek» — mondogatta. Hiába. Még sem hallgatott el. Őrjöngve szaladgált föl-alá, nem tudott pihenni, nem eresztették a gondolatok.

Nemsokára újra búcsuzóra szóltak a harangok. A kastélyban ismét halott volt. A gyermeket követte az anya. Egyre gyengült, egyre sápadt, a férje sem törődött vele... s egy szomorú téli napon kivitték a temetőbe...

Eiől mentek fáklyákkal a barátok, utánok négy vitéz vitte a koporsót. A harangok pedig egyre sírtak, zokogtak. A várúr a koporsó után ment, csak úgy botorkált... nem látott, nem hallott semmit... Mintha egy egész világot kísérne. S nem volt, ki vigasztalja.

A tekintete bizonytalanabb lett, mint azelőtt. Hideg estéken is kiült a sírhalomra és tétován nézett a vak sötétségbe. Mintha most is egyre látná a gyermekét és a feleségét és hallaná utolsó sóhajtásukat: «Jöjjön el hozzád is a Jézuska!»

Ünnepélyesen szóltak egyszer a harangok. A templom fényes volt... A várúr felugrott s rohant ő is a többiekkel... És ott az oltár-lépcsőnél térdre roskadt és szívéből felfohászkozott:

— Ó Jézuska, jöjj el hozzám is! Látod, úgy szenvedek s nincs, aki vigasztalást nyujtana... jöjj, végy lakást nálam, légy az enyém és én is tied leszek...

Üres lett a templom, be is sötétedett... csak egy ember volt még ott. Az örökmécses piros fényt vetett az arcába s az ő szívéből is úgy lobogott fel akkor az isteni szeretet.

Gáspár János.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Requiem Erzsébet királynéért. Mint-hogy szeptember 10-e vasárnapra esik, boldogult Erzsébet királyné lelkiüdvéért mondandó szentmise nem feketében, hanem a napi színben lesz d. e. 11 órakor a kitett legméltóságosabb Oltáriszentség előtt bemutatva.

*

Szives tudomásul. Oltáregyesületi, kongreganista és eucharisztikus szövetségi összejövetelek, gyűlések, illetve munkaórák október havában fognak tartatni.

*

Országos szent Jobb-körmenet. Aug. 20-án gyengén szitáló esőben, de ennek dacára fejedelmi fényvel, díszes keretek közt tartatott meg Budán az országos könyörgő szent Jobb-körmenet. Csak magyar szív és csak magyar elme tud annyi kápráztató fényt kifejteni, mint amennyi e felejthetetlen szép processzió eláradt. A néptömegek sötét erdején diszkrét, komoly csend ömlött el és láttunk e látványos, fényes processzió annyi magyar buzgóságot és tettetés nélkül való komoly áhitatot, mely emlékeztetett az elmúlt időkre és szívünkben elmúlt időknek elfeledt melódiái csendültek meg:

Ha a föld Isten kalapja,
Úgy hazánk bokréta rajta!

A körmenetben, melyet dr. Csernoch János bíbornok-hercegprímás vezetett, a királyi udvari várplébá-

nia és az egyesületek zászlai között a budapesti országos központi Oltáregyesület zászlai is ott lobogtak és a zászlók alatt az Oltáregyesület és a Kongregációk zászlóaljai is ott imádkoztak. Az Országos Kath. Szövetség, mely a rendezést vállalta, az Oltáregyesületi hadikórházban ápolt katonák derék századját a hadikórházak sebesült katonáinak sűrű fallanxai közé osztotta be.

*

Salm-Salm herceg hősi halála. Súlyos csapás borította gyászba a budapesti országos központi Oltáregyesületnek és az Oltáregyesületi hadikórháznak fővédnökét, Izabella kir. hercegnőt: veje, Salm-Salm örökös herceg, az egyik porosz gárdeezred őrnagya a pinski harcokban súlyos fejsébet kapott és hősi halált halt.

Fővédnökének gyászában fájó szívvel osztozik az Oltáregyesület. Ez úton kéretnek az Oltáregyesületi tagok, foglalják imádságaikba mindkét nevet: a hősét és a gyászba borult kir. hercegnőt. Legyen a hősnek jutalma, koronája és a vérző szívnek balzsama és vigasztalása az édes Jézus!

*

Tábori kazetták a fronton. Kaptuk az alábbi sorokat: M. kir. budapesti 29. honvédgyalozegred tábori lelkeszete. Tábori posta 84.

Központi Oltáregyesület főtiszte-
lendő Igazgatósága! Sajnálattal je-
lentem a főtiszteendő Igazgatóság-
nak, hogy azon tábori kápolna,
amelyet az Oltáregyesület Löffler
ezredes úr közbenjárására a 29-ik
honvédgyalozezrednek a háború
végéig kölcsönképen kiadott, a
számra már nem emlékszem, az
1916. június hó 4-iki orosz táma-
dás alkalmával megsemmisült, csak
a missale romanum maradt meg
belőle. Nem tudom, ezredem mily
föltételekkel vette át a Központi
Oltáregyesülettől a kápolnát, azon-
ban elpusztulása nem a gondatlan-
ság miatt történt, hanem mivel a
30. Divisionspfarrertől június 4-ére
két tábori mise volt előírva, a
kápolna az útközelvonaltól az ál-
lásokba szállíttatott ki és a 9 óras
pergőtűzben megmentésére gon-
dolni sem lehetett. Kérem a főtisz-
telendő Igazgatóságot jelentésem
tudomásul venni. Maradtam alázat-
os tisztelettel: *Boross Ferenc* táb.
lelkész a 29. honvéd gyalozezrednél.

*

**Tábori kápolnák honvédezredek-
nek.** A budapesti országos központi
Oltáregyesület mindig előszeretet-
tel bocsájtotta tábori kápolnáit a
m. kir. honvédség rendelkezésére.
A b. f. bornok-hercegprimás és Bje-
lik Imre tábori püspök óhajtsára
fokozott mértékben kívánja az Ol-
táregyesület a tábori kápolnában
mutakozó hiányt a m. kir. honvéd-
ségnél pótolni. A júniusi közgyű-
lés óta az Oltáregyesület eddig a

9., 10. és 16. honvédgyalozezrede-
ket látta el tábori kazettákkal.

*

**Oltáregyesületi kiállítás Beszterce-
bányán.** A besztercebányai oltár-
egylet a háborús idők alatt sem
feledkezett meg alapszabályaiban
vállalt köteletségéről. Jóllehet tag-
jai főképp a beteg katonák számára
iparkodtak dolgozni, mely munká-
ban hathatós támogatásul szolgált
a fővédnök, dr. Radnai Farkas v.
b. t. t. megyéspüspök több alka-
lommal nyújtott bőkezű pénzbeli
adománya, mindamelllett egyetlen
kérvényt sem hagyott meghallga-
tás nélkül s szentruhákkal ajándé-
kozta meg mindazokat a szegény
hitközségeket, melyek ezirányban
hozzáfordultak. E szentruhák kiállí-
tását június 30-án nyitotta meg
dr. Radnai Farkas v. b. t. t. me-
gyés püspök, fővédnök, kit Kócsy
Jánosné elnöknő és dr. Császik Ist-
ván igazgató fogadtak a választ-
mányi hölgyekkel és terjesztőnői
karral. Az ünnepélyesen megáldott
tárgyak július 4-ig voltak megte-
kinthetők az irgalmas nővérek ve-
zetése alatt álló r. kath. polgári
leányiskola dísztermében.

*

Kölcsönkönyvtár. Az euchariszt-
ikus szövetségek igazgatósága az
Örökimádás-templom lelkészi iro-
dájában kölcsönkönyvtárt létesített.
A könyvtár szeptember 18-án nyí-
lik meg. Könyvtári órák: 1. Leá-
nyok számára: hétfőn és szerdán
d. u. 4—5-ig. 2. Fiúk számára:
kedden és pénteken d. u. 4—5-ig.

IRODALOM

Csanád leánya. Búzavirág. Ifjúsági szindarabok. Irta: *Szentmihályi József*. Ára 1 korona. (62 oldal.) Két kedvesen bájos szindarab, melyeket maga a szerző is az ifjúság számára szánt. Hasznos munka, hiszen olyan kevés a serdülő gyermekek számára írt jó darab.

E két színmű, mely nemcsak előadásra, de magánolvasásra is igen alkalmas, szórakoztatáson kívül lelkesít a nagy dolgokra, tanít a jóra. Az első szent István idejében játszódik le: a kereszt és a pogányság küzdelme a keresztény magyarok diadalával végződik. Ragaszkodás a kereszthez és szűz Máriához mindig is szép tulajdonságai voltak a magyaroknak, kik ma is szűzmáriás lobogók alatt indulnak a csatába, mintha csak ők is úgy éreznének, mint Csanád, ki a darab végén így szól: Hej, csak oroszlán legyen is mindig a magyar, ha ellenség bántja és az lesz, amíg Jézus Krisztust imádja, szűz Máriát és Istennek szenteit tiszteli.

A másik kis darab leányok számára készült. A jó és rossz, a szelidség és gőg, a nyílt egyszerűség és fondorkodó ravaszság közti harc öt rövid fölvonáson keresztül. Gyönyörködtet a jó kis Veronka ártatlansága, ki nem ismeri a hazug szavakat; ki rendületlenül hisz a szentáldozás gyümölcseiben s akinek buzgósa megtöri környezetének vallásbeli hidegségét és jópéldájával, kitartásával mindenkit meghódít. E két szindarab, melynek tiszta jövedelme jótékonycélra megy, kapható a Megváltóról nevezett kedves nővéreknél Érsekujvár, Simor-intézet. F. J.

KIMUTATÁS.

1916. július hóban betolyt adományok: Főmag. báró Hornig Károly bíboros püspök táborigtartókatra 1000 K, özv. örgróf Pallavicini Edéné táborigtartókatra 300 K, Rainer Irma 1 kazulára 80 K, Ulrika Ferenc 1 K, Rakamazi megholt tagok emlékére 2 K, N. N. 2 K, Brunczevik Mária 5 K, Bencze Szentpáli Gabriella 10 K, gróf Csáky Eveline 2 K, Tejős Istvánné Nagykatá 1 K, Galba József 4 K, Stoffel Lajosné 1 K, Köszler Terézia 3 K, Eger főegyházmegyei tagok 300 K, Szeloznik Mária 2 K, Lipinski Károly 2 K, Tretthan Istvánné 1 K, Szabó Károly 2 K, Viktora Karolina 1 K, Viktora János 1 K, Tóth Mariska 1 K, Tóth Magdolna 1 K, Bittner Mária 1 K, özv. Fuchs Jánosné 2 K, N. N. 1 K, Ötvös Józsefné Tatabánya 2 K, Vajnarák Mihályné 2 K, Kocsis Mihályné 2 K, Ravasz Istvánné Kassa 2 K, özv. Csermák Béláné 40 f, özv. Bodnár Istvánné 2 K, Vangha Lajosné 1 K, Dominek Sándor 1 K, Skodruka Mátyásné 1 K, Esztergom főegyházmegye területéről 354 K, Velhovsitz Frigyesné 2 K, Banga Jánosné 2 K, Pizinger Istvánné 2 K, Domán Róza Nemesvita 4 K, Köszegi Antalné 1 K, Schöner Jozefin 1 K, özv. Varga Sándorné 1.20 K, Negyedi tagok 10 K, Rakamazi tagok 10.50 K, Tujner István és neje 2 K, Szabó Mária 1 K, Nikolich Paula 2 K, Olenyik Gizella 2 K, Alth Lepolda 2 K, Wenzel Anna 2 K, Sóroka István 24 f, Németh Jenő 24 f, Lakatos Rezső 24 f, Cziriák Gyula 1 K, Porczl Katalin 12 f, özv. Várkonyi Józsefné 2 K, özv. Mikes Jánosné 4 K.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Feelnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	3.—
„ „ „ egy példány	—25
„ „ „ teljes évf. utolsó	3.—
„ „ „ „ régebbi	2.—
Oltáregyesületi Útmutató	1.80
„ Vezérkönyv köve	—60
„ „ füzve	—40
„ felvételi füzet	—06
„ érem ezüstkivitelben	2.60
„ „ alumíniumból	—90
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A.	—50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömom folyóirat előfizetés egy évre	1.—
„ „ „ egy példány	—06
Jézusom Örömom imakönyv bőrkötés, arany. párn.	4.—
„ „ „ bőrk. aranyv.	3.50
„ „ „ „ vör. vág.	2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—80
Fehér Liliom	—10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—34
„ gyermekeknek szalaggal	—40
„ ifjak és leányoknak szalaggal	—50
Felajánló ima Jézus Szentsége Szívéhez	—03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint	—04
„ „ „ 100 drb	3.—

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)

megrendelhetők az alábbi könyvek (a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvétellel):

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 „ — „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	5 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	6 „ 50 „
Bőrkötés, aranyv., tokkal	8 „ — „
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	10 „ — „

Japán papíron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás	5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	7 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 „ 50 „
Borjúbőr, párnázva, kazettával	10 „ — „
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 „ — „

Liguori szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elmélkedések.)
Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. Igen tetszetős új kiadás.

K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:

Vászonkötés	2 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymet-szet	3 „ 50 „
Chagrénbőrkötés, vörösmet-szet	3 „ — „
Borjúbőr, aranymet-szet	5 „ — „

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	8 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	9 „ — „

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre füzve	6 „ — „
Bőrkötés, bindre füzve, vörösvágás, tokkal	8 „ 50 „
Bőrkötés, bindre füzve, aranyvágás, tokkal	10 „ — „
Borjúbőr, bindre füzve, aranyvágás párnázva, kazettával	15 „ — „